

THE TEARS OF A CLOWN

- EEN WEIRD PLANET FEUILLETON -

Aflevering 10 - De Busvluchteling

Op en neer, heen en weer....
Op en neer, heen en weer....

De toiletpot deinde in het zwalkende ritme van de bus, en Arie deinde willoos mee. Het zeeziekmakende stampen en rollen maakte Arie het denken vrijwel onmogelijk. Het onmiddellijke gevaar voor ontdekking mocht dan zijn geweken, maar hij besepte dat hij zich niet de rest van zijn leven in het chemisch toilet van de NoGo-Tours touringcar kon blijven verstekelen.

Het braken stond hem nader dan het lachen, al was het alleen al om de penetrante walm die hem bijna het bewustzijn deed verliezen. Krampachtig pijnigde Arie zijn gemangelde brein. Hoe was hij in vredesnaam ooit in deze situatie verzeild geraakt? Voor de tweede keer die dag zat hij opgesloten in een toilet zonder een mogelijkheid om ongemerkt weg te komen. Toen de dag begon was hij nog een relatief gezonde en onbezorgde nietsnut die op het punt stond af te rekenen met een knagend jeugdtrauma; nu was hij geestelijk en lichamelijk een wrak, zonder een cent op zak op de vlucht voor de sterke arm der wet wegens de moord op Ronald McDonald.

Wezenloos voor zich uit kijkend werd Arie, via de aan de binnenkant van het toiletdeurtje bevestigde spiegel, geconfronteerd met een wel zeer troosteloos gezicht. Een gezicht met een camouflagepatroon van schminkvlekken, schrammen en blauwe plekken, bekroond door een kroon van rechtopstaand, zwartgeblakerd haar. Zijn vroeger zo reebruine ogen waren nu blauw en zijn neus was gevaarlijk opgezwollen. Arie's ogen gleden naar beneden langs de schamele resten van zijn clownskostuum - of wat daar nog van over was. De vroeger zo gele overall was bezaaid met vet- en braakvlekken, flink gekrompen en over de bilnaad gescheurd. Arie's fleurige ruit-kolbert en zijn te grote, rood geschilderde sportschoenen waren op sommige plaatsen half verkoold. Hoewel zijn huidige voorkomen nogal lachwekkend te noemen was, zag hij er zeker niet uit meer uit als een clown - laat staan als Ronald McDonald. Meer als een kruising tussen een militante punker en het stoffelijk overschot van zwarte piet, eigenlijk.

Zenuwachtig en half misselijk van de spanning schoof Arie over de plakkerige toiletbril heen en weer. Hij ging er van uit dat het bordje "tijdelijk buiten gebruik" niet zonder reden op de deur van het chemisch toilet was bevestigd, dus hij was niet van plan geweest het toilet daadwerkelijk te gebruiken toen hij zich verstopte. Spijtig genoeg had hij toch instinctief zijn gele overall op zijn enkels laten zakken toen hij ging zitten. Inmiddels was de bus bijna een uur onderweg en leek Arie's zitvlees langzaam af te sterven. Tot nu toe had hij door een uiterste krachtsinspanning van zijn sluitspier weten te voorkomen dat hij het weerzinwekkende toilet had hoeven gebruiken voor haar daadwerkelijke functie, en als het aan hem lag zou hij dat gebruik ook in de nabije toekomst vermijden.

Helaas lag het niet aan Arie. De vormgeving van het veel te krappe toilethokje was allerminst ergonomisch verantwoord. Integendeel eigenlijk. Door de aanhoudende spanning en Arie's verwrongen houding viel te verwachten dat een hevige en explosieve ontlasting niet lang meer op zich zou laten wachten. En het schudden van de bus hielp ook al niet. Zijn brein zei "Nee", maar zijn samengeknoopte darmen riepen "Ja". Net toen Arie vreesde dat hij definitief de controle over zijn sluitspier zou verliezen werd er zachtjes aan de klink van het toiletdeurtje gemorreld.

Van pure onthutsing verloor Arie het laatste restje zelfbeheersing en zijn darmen lieten zich in een emotionele uitbarsting helemaal gaan. Even was het gevoel van intense bevrediging overweldigend, en hij moest zich inhouden om hier niet luidkeels uiting aan te geven door middel van een voldaan "Aaaaah....". Een nieuw gemorrel maakte echter een abrupt einde aan Arie's rush. Dit keer ging het gemorrel vergezeld van een ontevreden gemompel. Gelukkig had Arie voor alle zekerheid het deurtje op slot gedraaid toen hij zich hier verschanste. Hij wist dat er altijd van die a-sociale types in zo'n bus zaten die zich niet lieten weerhouden door een simpel "buiten gebruik" bordje.

Gelukkig was het formica van het deurtje behoorlijk dik, en maakte de motor van de bus flink wat lawaai. Het was dan ook niet waarschijnlijk dat de geluidseffecten van zijn hevige ontlasting buiten het chemisch toilet te horen waren. Arie had in het verleden wel vaker per touringcar gereisd; hij wist dat de gemiddelde vertegenwoordiger van het buspubliek niet intelligent genoeg was om te beseffen dat het feit dat het deurtje van binnen uit op slot was gedraaid betekende dat het toilet ook daadwerkelijk door iemand BEZET was. Hij ging er dan ook van uit dat de persoon wel snel zou afdruipten.

Desondanks ging er van het besef van de aanwezigheid van iemand binnen potentiële gehoorsafstand een remmende werking uit. Met enige moeite wist Arie de controle over zijn sluitspier te herwinnen. Hij leunde voorzichtig voorover, en legde zijn oor tegen het formica deurtje te luisteren. Een tijdje lang hoorde hij niets anders dan het monotone gebrom van de motor, maar toen vernam hij een gefrustreerd gestamp op het trapje naar het bovendek van de bus.

Het onmiddellijke gevaar voor ontdekking leek geweken. Enigszins gerustgesteld leunde Arie achterover en ging weer zitten. En toen klonk vlak vanachter zijn rechteroor ineens DE STEM.

"**G**oedenmiddag." sprak de krakerige stem. "Ik hoop dat u lekker zit."

Deze tiende aflevering van [The Tears of A Clown](#) verscheen in [WP Editie 10](#).
[Klik hier](#) voor een samenvatting van de oudere afleveringen.

